

În opinia autorilor sesizării respectiva Hotărâre nicidecum nu poate fi apreciat ca aviz al Guvernului la proiectul respectiv de lege, în sensul art. 131 alin. (4) din Constituție.

În sensul art.131 alin. (4) din Constituția Republicii Moldova, conform Hotărârii Curții Constituționale nr. 29 din 22.05.2001 privind interpretarea prevederilor respectivului articol, norma constituțională citată urmărește asigurarea reală a executării bugetului de stat și a bugetului asigurărilor sociale de stat reprezentate sub formă de venituri și cheltuieli. Condiția cuprinsă în norma constituțională, care prevede că propunerea legislativă sau amendamentul care atrage majorarea sau reducerea veniturilor sau cheltuielilor bugetare pot fi adoptate numai după ce Guvernul le acceptă, are drept scop menținerea echilibrului bugetar. Astfel, Curtea a specificat că prin amendament se înțelege textul ce se propune a fi introdus într-un proiect de act normativ în scopul de a completa, preciza sau modifica prevederile anterioare, iar sintagma „*orice amendament*” poate fi interpretată numai în sensul de modificare a unei legi, și anume a unei legi care atrage majorarea sau reducerea veniturilor sau cheltuielilor bugetare, sau a împrumuturilor.

Respectiv, prin art. 131 alin. (4) din Constituție legislatorul a reglementat raporturile ce țin de cazurile speciale cu privire la modificarea, inclusiv prin amendamente, a oricărei legi care cuprinde prevederi privind executarea bugetului de stat.

În același context, potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 5 din 18.02.2011 este indicat expres că condiția imperativă privind controlul apriori al autorității executive asupra procesului bugetar este determinată de dreptul și obligația Guvernului de a asigura realizarea politicii interne și externe a statului, expusă în programul său de activitate, aprobat de Parlament (art. 96, art.98 alin. (3) din Constituție), iar conform art.131 alin. (6) din Constituție, nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare.

Curtea a specificat că această normă instituie regula strictă privind legiferarea cheltuielilor bugetare doar cu condiția identificării surselor de finanțare și este valabilă pentru toate categoriile de bugete, iar în interpretarea prevederii art. 131 alin. (4) din Constituție, Curtea a relevat că aceasta indirect va fi coroborată cu normele Legii privind sistemul bugetar și procesul bugetar nr. 847 din 24.05.1997, potrivit căreia procedura de elaborare și adoptare de către Parlament a legii bugetare anuale face obiectul exclusiv al acestei legi [art.15 alin. (1)].

Potrivit art. 11 alin. (5) din Legea nr. 847 din 24.05.1997, după adoptarea legii bugetare anuale nici un proiect de lege, altul decât privind modificări la legea bugetară anuală, care are drept urmare majorarea cheltuielilor bugetului de stat sau reducerea veniturilor bugetului de stat, nu poate fi examinat de Parlament, dacă acesta nu include sursa reală de acoperire a pierderilor, în scopul menținerii nivelului deficitului bugetar stabilit; nici o lege, alta decât privind modificări la legea bugetară anuală, care prevede reducerea excedentului bugetului de stat aprobat sau majorarea deficitului bugetului de stat aprobat, nu poate fi adoptată.

Mai mult ca atât, o atare abordare legislativă prin care se scutește nominal și cu titlu individual de plata impozitelor și a unor sancțiunilor financiare numai un singur agent economic depășește nu numai limitele legale, dar și al bunului simț, iar atare fapte încălcă în mod evident principiul liberei concurențe. Astfel de reglementări în mod evident încălcă dispozițiile Legii concurenței nr. 183 din 11.07.2012, iar